

APA CA SEMN AL IDENTITĂȚII COGNITIVE ÎN POEZIA BLAGIANĂ

Water as a Sign of Cognitive Identity in the Poetry of Blaga

Maria Dorina PAȘCA¹

Abstract

Among other motifs in the poetry of Blaga, water involves the perceiving of time, showing the flow, the trace of infinity, and gathering and then spreading the secret of life that it beholds. In this context, we see water as a sign of cognitive identity starting from the need to search and to find or not to find the spiritual matrix of evolution. Is water the sign that bears movement and transcendence? Does it determine attitudes that make place for cognitive interpretations? Does it really represent an element of the Universe? Those questions will shape Blaga's identities and conceptions through the element of cognition as evolutionary and valuable determinations.

Keywords: water, sign, spiritual matrix, poetry, identity

Alături de **lumină** și **timp**, **apa** se implică în trecerea și perceperea vremii, ea dovedind **curgerea**, pornind chiar de la arhicunscutul proverb „Apa trece, pietrele rămân.”

Și cu toată **curgerea** sa, **apa** lasă urma învelișului de neant și trinie, dunând și apoi risipind practic, taina vieții pe care o conține dăinuind. **Apa** este dătătoare de viață fiind totodată și modalitatea de a ajunge la cunoaștere căci, dovedim prin ea necesitatea iscodirii, a căutării, lăsând sau nu adâncurile limpezi. Și-atunci nu ni se pare lipsit de importanța percepției **timpului apei** când Heracit sesiza mișcarea într-un flux, adică „Panta Rei” (totul curge) dând similitudinea aceasta fluidă atât naturii cât și chiar gândului, aducându-l pe om în situația/starea de a descoperi cogniția, identificând evoluția și în logosul ei, valoarea.

Astfel, determinăm **apa** ca semn al identității cognitive, pornind de la necesitatea imperioasă a iscodirii, a aflării sau nu, a matricei spirituale și evolutive. Este **apa** ca semn purtătoare a mișcării și a transcendenței? Ne determină ea atitudini dând loc interpretărilor cognoscibile? Reprezintă cu adevărat un element primordial al Universului?

Întrebările ar putea continua, nota lor definitorie dând-o prin răspuns, cu siguranță, **universalitatea apei**, cea care (poate și o face de atâtea ori) cristalizează, transformându-ne gândurile în soliditatea tainică a moleculei sale. Îngheață iubirea? Se împrăștie durerea?

De fapt, **apa** ne codifică într-o asemenea stare modalitatea de exorimare dând consistență identității cognitive, încât o percepem de multe ori material și nu spiritual (ideal).

Și cu toate acestea, **apa** nu dar construiește, ci și devorează inundând nu numai natura, dar și gândul nostru, dând naștere unor trăiri ce nu duc spre coerență, liniște și

¹ Șef lucrări, dr.psih. Maria Dorina Pașca, Universitatea de Medicină și Farmacie, Târgu-Mureș

împăcare sufletească, ci din contră. Ea nu **spală** atunci neputința, uneori greu recuperabilă dintre **ce suntem** și **cine suntem**, având perspectiva involburării și răuului în defavoarea speranței și binelui.

Dar, chiar dacă simțim nevoia de a privi și astfel **clipa apei**, e necesar a continua identitatea sa, ca moment ce dă limpezime, acuratețe, îndrăzneală și curgere, prin perceperea inegalabilă a tipului sau, determinându-ne atitudini, conduite, dar mai ales, ajutându-ne a cunoaște și a ne cunoaște în evoluția valorii noastre umane.

În acest context, continuând în scris, am putea spune, o abordare din perspectivă psihologică a poeziei și universului blagian, prin nenumărate motive, (celor amintite anterior adăugându-se: cuvântul, ciclul vieții și casa) ajungem a determina o anumită ecuație a identității cognitive a semnului în cadrul celor anunțate, **apa** alăturându-se apriori.

Astfel, din universul blagian ne-am oprit spre analiză asupra a patru poezii, considerându-le din punctul nostru de vedere, de marcă în ceea ce privește **apa** ca semn al identității cognitive. În succesiunea apariției lor, **apa** ca obiect al căutării noastre se regăsește în poezii ca:

- **Un om s-apeleacă peste margine**, apărută în volumul „În marea trecere”, 1924, Cluj
- **Heraclit lângă lac**, apărută în volumul „În marea trecere”, 1924, Cluj
- **La cumpăna apelor**, apărută în volumul „La cumpăna apelor”, 1933, Sibiu
- **Printre lacurile de munte**, apărută în volumul „Mirabila sămânță”, 1960, transparând solemnitatea sa, ca un fapt ce definește semnul.

În poezia **Un om s-apeleacă peste margine**- 1924, **apa și gândul** sunt o incertitudine **căci**: „M-aplec peste margine/ nu știu e-a mării/ ori a bietului gând?” transparând cele două ca modalitate prin care, continuând idea, sufletul se adâncește, alunecând spre maldiv, spre sfârșit- cenușa adunând totul. De ce această dispoziție? Considerăm că e posibilă deoarece nu știm dacă marginea este a mării sau a gândului, nevăzându-se nicio scăpare, căci „Nici o cărare nu mai e lungă,/ nici o chemare nu mă alungă” nepătrunsa apă, precum viața, e involburată și măloasă, nelăsând locul limpezimii.

Și totuși, (știind că seranța e ultima ce moare), stropul învie, **căci**: „Pe coate încă o dată/ mă mai ridic și șchioapă de la pământ/ și ascult./ Apă bate.ntr-un țărșm./Altceva nimic, nimic, nimic” **apa** fiind semnul reântoarcerii, ea, chiar dacă nimic altceva nu se mai întâmplă, nbate peste țărșm ce nu mai este margine, ci un nou început.

Am folosit în incursiunea noastră pe **căci**, pornind de la repetiția lui ca însuși semn al cauzalității, determinând concluzia: **apa bate, apa există, apa dăinuie**, și atunci, **altceva nimic** nu dă intensitate apei ca semn al vieții, consistența fiindu-i dată de dorința de a gândi, a descoperi, a vedea, dar mai ales, de a asculta. Ce? Cum apa bate-n țărșm...și-atât, reântviind prin ea speranța și... un gând.

Poezia **Heraclit lângă lac**- 1924, am putea spune că reprezintă întâlnirea poetului filosof cu filosoful pentru care primordial era **focul** și nu **apa** (Heraclit), fapt ce determină o anumită raportare la ceea ce reprezintă timpul trecerii: „O, cum a răgușit de bătrânețe

glasul izvorului!” chiar dacă: „L ngă ape verzi s-adună cărările,/ Sunt linişti pe aici, grele şi părăsitate de om.” De fapt, plasarea de către poet a marelui filosof grec, Heraclit (535-475 î. Hr.) metaforic vorbind, l ngă lac, presupune în opinia noastră, o percepere a timpului prin **apă**, ca semn al trecerii dar în acelaşi sens, şi al cunoaşteerii fapt determinat şi prin: „Nu alunga amintirile cevin/ pl ng nd să-şi îngroape feţe-le-n cenuşa lor.”

De data aceasta, Heraclit, filosoful nu este l ngă foc pe care-l consideră primordial, aşa cum aminteam anterior, ci l ngă lac (apă) fiind de fapt recunoaşteerea la „Totul curge, nimic nu r m ne neschimbat”, poate de aceea, poetul aşteaptă ca soarta să-i fie ghicită din **palma unei frunze tomnatice** iar vremea s-o apuce pe drumul cel mai scurt.

Am putea considera că prin mesajul poeziei, poetul răspunde filosofului ce afirmă că: „Nici un om nu poate să intre în apa aceluiaşi r u de două ori, deoarece nici r ul nici omul nu masi sunt la fel.”

 i-atunci, în g ndul lăsat l ngă lac, apa ia forma deja a cunoaşteerii empirice şi transmite mesajul? Sau: „Orice ridicare a m inii/nu e dec t o  ndoal  mai mult” şi r m nem să acceptăm acest lucru, sau deja matricea schimbării ca semn al cunoaşteerii este evidentă?

La cumpăna apelor- 1933 surprinde g ndul cunoaşteerii iubirii, **cumpăna apelor** ca lait motiv fiind încercarea sentimentelor de a se regăsi, ele put nd a continua c t şi a sf rşi. C nd? Atunci c nd e arşi   i: „Tu e ti în vară, eu sunt în vară.  n vară pornită/ către sf r sit, pe muchie-m ndoi/ la cumpăna apelor/ Cu g nd juc u - m ng i părul p m ntului,/ Ne-aplecăm peste st nci, subt albastrul neîmplinit.” Ceea ce aduce destu de aproape atitudinea, incertitudinea căci, şi subliniem din nou: **pe muchie-am ndoi la cumpăna apelor.**

Tot ceea ce se m oar  în prvine, iar timpul prin puterea apei, preschimbă totul: „Din poartea-n l imei şi p n -n vale/  mb tr neşte, ah c t de repede apa.  i ceasul!”

Revine astfel **apei**, pozi ia de a fi judecător, recuncut  ca semn al echilibrului, dând girul trăirilor şi sentimentelor. Acestea vor trece, vor aluneca, se vor regăsi **sau ne-nchidem inima după nespuse cuvinte?** Da, dacă suntem la... cumpăna apelor.

Apărută  n 1960, **Printre lacurile de munte** este poezia în care claritatea şi puritatea **apei** se identifică cu cea a sufletului: „Ne odihnim în iarbă, cu un rest de oboseală în noi, ca sufletul.” Căci a ne cunoaşte pe noi  n sine, este din prisma poetului, o temer r  incursiune printre odihna în iarbă şi oboseala sufletului, spre lacurile de munte. Acum, avem timp să facem prospec iuni cnosologice deoarece e momentul în care totul este mai clar, mai apropiat chiar şi con tiin ei noastre.  i-apoi, incomensurabila **apă** devine semnul cunoaşteerii deoarece: „Ce calm! Ce puritate!/ Dacă am vedea cu lacurile/ stelele s-ar apropia/  nt mpin ndu-ne la drumul jumătate.”

De fapt şi în fapt, este o modalitate atitudinală în care **apa** măsoară prin curgerea sa, chiar şi schimbarea, drumul de/spre jumătate fiind făcut şi neav nd cale de întoarcere.

Ca întotdeauna pentru noi cei care venim dintr-un alt rost al cunoaşteerii firii şi făpturii omene ti, psihologia, poezia blagiană înnobilează, dar şi oferă suportul invariabil şi aproape inepuzabil al cunoaşteerii, văzută ca o consecin a a valorii şi evolu iei spre o nouă matrice spirituală.

De ce în acest context ne-am oprit asupra **apei** ca semn al identității cognitive? Poate pentru că este semnul vieții și evoluției, fiind cu siguranță, precum firea omului, ba limpede, ba apropiată, ba ascunsă, ba liniștită sau învolburată, dar întotdeauna deschisă și dornică de a fi și/sau a se face cunoscută.

Dacă între timp s-au schimbat pietrele de care aminteam la început? Cu siguranță că apa le va cunoaște și va trece mai departe în curgerea sa, tăind, metaforic vorbind, cărări noi și adânci, bătătorind apoi cu zbaterea valului drumul cunoașterii. Cât? Poate până când **apa** se va face... piatră, sau avem deja apă de piatră?!

Bibliografie:

- Blaga, L. (1974)- *Poeme/ Poemes*- Ed. Minerva, București
Bălu, Ion (1986). *Lucian Blaga*, Bucuresti: Editura Albatros
Gană, George (1976). *Opera literară a lui Lucian Blaga*, Bucuresti: Editura Minerva
Lucian Blaga interpretat de..., Bucuresti, Editura Eminescu, 1981
Pop, Ion (1981). *Lucian Blaga - universul liric*, Bucuresti, C. Rom.
Todoran, Eugen (1981-1983). *Lucian Blaga, mitul poetic*, 2 vol., Ed. Facla, Timisoara